

Barbara Simoniti

Reka

I.

S pobožnimi koraki se bližam
reki, v mraku potuhnjena voda
sopečne diha med bregovi, svet
zamaknjeno gomazi in me vabi
s seboj in vedno spet zeleno
zaregljajo žabe; močvirje je
vseobsežna dežela, po kateri še
vedno tipam s suhimi prsti, ne
znam še pognati plavalnih dlani,
da bi se plavutasto pregrebla
po gostem medprostorju alg
in plodilne vode; iz vsakega
očesa med zablodelimi poganjki
utripa vame življenje v spolzki
koži, repato in lačno, dokler ne
zleze na majavih nogah na suho,
na moje nabrežje, in dobi glas.

II.

V nabuhlem kokonu iz rastlin
premikam nešteto nožic, da
reka kipi in ne neha utripati,
da v peščenem hlastanju ne
zmanjka korakov, ki puščajo
paritveno sled; a preden bi
nepreštevne tipalke dosegle
plimo ali razkrile ostalino med
prodniki, se vse spet premakne
naprej, še nekaj podorov dalje,
nekaj sunkov globlje v jutri, in
brezglasni milijoni se preselijo –
odnese me pekoče razdejanje, da
ne morem ostati v svoji še včeraj
udobni podobi iskalke, ampak
se učim izmuzljive umetnosti
v krogotoku razsejanih teles.

III.

V strugo so mi vrgli razglašen
klavir iz ljubosumne gluhosti,
da so valovi zagodrnjali čez
zvenečo krsto, in tipke so se
razsule po dnu – samo pijana
šahovnica v pesku, razparana
križanka brez navodil – a kaj
ko zvenenje besed ne preneha,
ovija me vztrajno kakor haloga,
ne morem nikamor, ne navzgor
ne naprej, zapletena sem v ubito
omaro glasnine sredi bohotne
račje zeli; med strunami zdaj
brbotajo notni zapisi iker in
zračnih mehurčkov in v meni
skladajo glas reke, da se zliva
čez neme lobanje prodnikov.

IV.

Z obraza mi dežuje v gladino
in kaplja za kapljo se zabada v
zeleno rjuho brez konca, tiho
razvito z bale med prepadne
bregove; pri robu jo gubajo
race v parih in ribe in vedno
spet sitni komarji, vendar se
zmečkanina izravnavava, saj jo
s krastavimi dlanmi zategujem
v odmerjeno strugo in v tok –
voda si in v vodo se povrneš,
šepetajo stranice iz klesanca
in mrzla tkanina se spodmika,
še preden jo z izpranimi prsti
izvezem za boljše dni, ki so v
tankem trenutku pred previsom
le še begav, preslišan vodopis.

V.

Čoln telesa je trdno privezan,
da se pozibavam v volji vetra,
ki poljublja reko z rumenimi
listi in me vedno spet zažene
v predolgi nihaj po kalužnem
rokavu; toda nekoč sem imela
krpo jadra, da me je ponesla
po valovih skozi radovednost
slavcev in žab in v prepirljive
roje mušic enodnevnice, dokler
nisem videla, da se za razbitim
kalejdoskopom skriva nabrežje
in na njem razprostrte peruti na
mrtvo pijanih bukev in trepetlik,
ki ne dosežejo več ničesar – z
njimi v brezodmevni gladini še
naprej utapljam konopljine vrvi.

VI.

Že dolgo pišem v reko, list
za listom, v šepetu drevesnih
pismenk, medtem ko čaplje
utihnejo in postojijo, negibno,
in broneni vodomec prhne pod
veke mahu; v poslednjem vetru
pred mrakom poletavajo grenke
risbe s kože – ne zarase se več
čez razklane kosti – in z mene
se levijo vedno daljše besede,
v pločevino tolmunca raztreseni
koledar, da bi se prečrkovala v
jesen, pa so med stegni otrple
breze in gole vrbe vedno večje
kaplje krvi, ki padajo med sence
v valovih, zažirajo se v vodo
in splavljajo življenjsko sled.

Iz knjige *Voda*, ki izide leta 2012.